

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

ΤΡΑΒΙΑΤΑ

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ 4

ΤΟΥ ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΥ

Ι. ΒΕΡΔΗ

ΤΥΠΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΟΥΜΕΝΟΥ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ - 2 - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

1931

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΒΙΟΛΕΤΤΑ ΒΑΛΕΡΥ
ΦΩΡΑ ΜΠΕΡΒΟΥΑ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΡΜΩΝ
ΑΛΦΡΕΔΟΣ ΓΕΡΜΩΝ
ΓΑΣΤΩΝ ΔΕΡΙΕΖ
ΒΑΡΩΝΟΣ ΔΟΥΠΟΛ
ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ

Υψίφωνος
Υψίφωνος
Βαθύφωνος
Οξύφωνος
Οξύφωνος
Βαθύφωνος
Βαθύφωνος
Βαθύφωνος

Διάφοροι προσκεκλημένοι

ΠΡΑΞΙΣ Α'

Ἐνα κομψὸν σαλονάκι καὶ τραπέζι στρωμένο εἰς τὸ σπίτι τῆς Βιολέττας, ἢ ὅποια δίδει γεῦμα ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀναρρώσεώς της. Διάφοροι προσκεκλημένοι φίλοι τῆς Βιολέττας. Μεταξὺ αὐτῶν καὶ ὁ Γάστων, ὅστις φέρει μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν Ἀλφρέδον Γερμῶν, τὸν ὁποῖον συνιστᾷ εἰς τὴν Βιολέτταν ὡς ἕνα ἐκ τῶν θαυμαστῶν τῆς καὶ καὶ ὅστις τὴν ἀγαπᾷ ἐνθέρμως. Τῇ προσκλήσει τῆς Βιολέττας ὅλοι παρακάθηνται εἰς τὴν τραπέζαν καὶ τὸ γεῦμα προχωρεῖ μὲ πολλὴν εὐθυμίαν. Ὁ Γάστων κάθεται πλησίον τῆς Βιολέττας καὶ τῇ δίδει διάφορους πληροφορίας διὰ τὸν Ἀλφρέδον, ὅστις εἶνε στενοχωρημένος ἐκ τοῦ ἔρωτός του πρὸς αὐτήν. Αὕτη φαίνεται ὡς μὴ πιστεύουσα καὶ ἐγειρομένη κερῶ ὅλους καὶ παρακαλεῖ τὸν Ἀλφρέδον νὰ πῆ ἕν ποτήριον οἴνου καὶ νὰ κάμη μίαν πρότασιν. Πάντες ἐγείρονται καὶ ὁ Ἀλφρέδος ψάλλει:

Ἄσμα Ἀλφρέδου

Ἄς πιοῦμε γιατί στὰ κύπελλα
ποῦ τὸ στολιζοῦν κάλλη
ἢ ὦρα φεύγει πάλιν
μεθ' ἀπ' τὴν ἡδονὴν,
Ἄς πιοῦμε στὴν φοιτάσιν
ποῦ ὁ ἔρωσ φέρει τέλος
ἀφοῦ τὸ βλέμμα ὡς βέλος μὲς στὴν καρδιὰν ποιεῖ
ἄς πιοῦμε ὁ ἔρωσ στὰ κύπελα θεορᾷ φιλιὰ θὰ βοῆ
Πάντες ἐπαναλαμβάνουν

Ἄς πιοῦμε ὁ ἔρωσ στὰ κύπελα θεορᾷ φιλιὰ θὰ βοῆ

Ἄσμα Βιολέττας

Μαζύ σας πάντα διέρχεται εὐθύμα ὁ καιρὸς μου
ὅλα νὰ ὅλα ψευδῆ στὸν κόσμον, ἐκτὸς τῆς ἡδονῆς
Χαρῶμεν φεύγει γρήγορα ὁ ἔρωσ κ' ἀποθνήσκει
εἶν' ἄνθος ποῦ μαραίνεται ὁ ἥλιος πρὶν τὸ ἰδεῖ
χαρῶμεν, διατάσσει ἐνθερμος λόγος προσφιλῆς.

Πάντες

Ναὶ ἄς χαρῶμεν τὸ ἄσμα, νὰ καὶ ἡ χαρὰ
σὺ κρασάκι σκορπίσον σ' αὐτοῦ τοῦ Παραδείσου
ἢ τέρψις μᾶς προσκαλεῖ

Περατοῦται τὸ γεῦμα καὶ οἱ συνδιατυμῶνες ἐγείρονται μεταβαίνοντες εἰς τὸν χορὸν. Ἡ Βιολέττα αἴφνης καταλαμβάνεται ὑπὸ σκοτοδίνης καὶ παρακαλεῖ πάντας νὰ ἐξέλθουν, ὑποσχομένη μετὰ τὴν κρίσιν νὰ προσέλθῃ καὶ αὐτὴ εἰς τὸν χορὸν. Πάντες ἐξέρχονται. Ἡ Βιολέττα μείνασα μόνη προχωρεῖ εἰς τὸν καθρέπτην καὶ παρατηρεῖ τὸ ὄχρον πρόσωπόν της. Ὁ Ἀλφρέδος προχωρεῖ συγκεκλιμένος ὀπισθὲν της καὶ τὴν ἐρωτᾷ περὶ τῆς υγείας της. Ἡ Βιολέττα τὸν ἐρωτᾷ πῶθεν προέρχεται τὸ ἐνδιαφέρον ἐκ τοῦ ἔρωτός του, οὗτος ἀπαντᾷ ὅτι προέρχεται ἐκ τοῦ σφοδροῦ ἔρωτός του τὸν ὁποῖον αἰσθάνεται ἀφ' ὅτου τὴν εἶδε πρὸ ἐνὸς ἔτους.

Ἄσμα

Μιά μέρα ὄραϊά μ' ἐφάνηκες
ὡς πλάσμα τοῦ αἰθέρος
καὶ ἀπὸ τότε ὁ ἔρωσ ζῆ στὴν καρδιά μου κρυφά,
Μ' αὐτὸν καὶ ἐκεῖ τὸν ἔρωτα
ἀπ' ὅλα τ' ἀπείρου ἐνώνει
μυστηριώδη, μυστηριώδη ἀπλόει
τέρψιν, τέρψιν καὶ πίσιν εἰς τὴν καρδιά.

Ἡ Βιολέττα προσπαθεῖ διὰ διαφόρων ἐπιχειρημάτων νὰ διαλύσῃ τὴν ἰδέαν τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ τοῦ εἰλικρινοῦς, ἀλλ' εἰς τὴν ἐπιμονὴν τοῦ Ἀλφρέδου καὶ τὰ ἐπιχειρήματά του τὰ ὁποῖα ἐκφράζει μὲ πολὺ αἰσθημα, πείθεται καὶ δέχεται τὸν ἔρωτά του ἀποσπᾷ ἕν ἄνθος ἐκ τῆς ἀνθοδέσμης της καὶ τὸ προσφέρει εἰς αὐτὸν, δίδουσα συνέντευξιν διὰ τὴν ἐπαύριον. Ὁ Ἀλφρέδος τῆς φιλεῖ τὸ χέρι καὶ ἀπέρχεται, Ἡ Βιολέττα μείνασα μόνη ὄνειροπολεῖ τὸν ἔρωτα αὐτὸν. Αἴφνης μεταβάλλει γνώμην ψιθυρίζουσα:

Ἄσμα

Περίεργον, τοὺς λόγους του ἔχω στὴν καρδιάν μου!
Γιὰ μὲ εἶν' δυστυχία! σοβαρὸς ἔρωσ!

ὦ! ψυχὴ μου γιατί ταραγμένη!
 Κανείς δὲν σ' ἠθέλησεν ἀκόμη.
 Χαρὰ νὰ ἀγαπῶμαι καὶ ν' ἀγαπῶ ἐπίσης.
 Πρὸς τὴ νὰ τὸν ἀφίσω καὶ βλακώδεις τρέλλας
 μόνη νὰ ζήσω

Ἰσως αὐτὸν ποῦ ἡ καρδιά, ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου
 μὲ χάριν ἐξωγράφισε, μὲ χρῶμα τοῦ ἐφήβου.
 Λάτρεις αὐτὸς καὶ ἄγουπνος
 ἄρρωστη μ' ἐπεσκέφθη
 καὶ μ' ἔρωτα ἐσκέφθη νὰ μὲ τιμήσῃ αὐτὸς
 μ' αὐτὸν ἐκεῖ τὸν ἔρωτα, π' ὅλα τὰ ἀπίερον ἐνώνει
 μυστηριώδη ἀπλώνει τέρψιν καὶ πίστιν εἰς τὴν καρδιά.

Τὶ τρέλλα! Τὶ τρέλλα!
 Εἰς τὰς τέρψεις αἰώνιος νὰ πετῶ θέλω ἐλευθέρως
 νὰ μὲ δώσῃ δὲ ὁ ἔρως, δὲν μπορεῖ τὴν ἡδονὴν
 πάνε κι' ἔρχονται τὰ χρόνια
 καὶ μὲ βρῖσκουν πάντα ἴδια
 ξανανοιώνω τὰ παιχνίδια
 κι' εἶμαι πάντοτε τερπνῆ...

ΠΡΑΞΙΣ Β'.

Ἡ σκηνὴ εἰς ἑξοχικὴν ἑπαυλιν ὅπου ἔχουν ἀποσυρθῆ ὁ Ἄλφρεδὸς καὶ ἡ Βιολέττα. Ὁ Ἄλφρεδὸς ἔχει μόλις ἐπιστρέφει ἐκ τοῦ κνηγίου κάθηται καὶ μονολογεῖ διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἔρωτός του Μετ' ὀλίγον εἰσέρχεται ἡ θαλαμηπόλος τῆς Βιολέττας ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὁ Ἄλφρεδὸς κατάπληκτος μανθάνει ὅτι ἡ κυρὰ τῆς μετέβη εἰς τὸ Παρίσι καὶ προσέβη εἰς πώλησιν τῆς περιουσίας τῆς πρὸς ἑξοικονόμησιν χορημάτων Ὁ Ἄλφρεδὸς ἀγανακτεῖ διὰ τὸν ἑξευτελισμὸν ὃν ὑφίσταται ζῶν ἀπὸ χρήματα μιᾶς γυναικὸς, ἀναχωρεῖ καὶ αὐτὸς διὰ τὸ Παρίσι πρὸς ἑξοικονόμησιν τῶν ἀπατουμένων. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπιστρέφει ἡ Βιολέττα. Εἰσέρχεται εἰς ὑπρῆτης ὅστις τῆς φέρει δέσμη ἐγγράφων ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τῆς Φλώρας ἣτις τὴν προσεκάλεσε χορὸν. Συγχρόνως ἀγγέλλει τὴν ταυτότητα τοῦ καὶ ἐπιπλήττει τὴν Βιολέτταν ὁ πατὴρ τοῦ Ἄλφρεδου ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ καταστρέφεται ἠθικῶς πλησίον τῆς. Ἡ Βιολέττα πειραίνεται ἀπαντᾷ ὑπερήφανως ὅτι ἀπατᾶται, διότι αὐτὴ ἐπώλησε ὀλόκληρον τὴν περιουσίαν τῆς πρὸς συντήρησιν τῶν ἐπιθυμοῦσα ὁ υἱὸς τοῦ νὰ

μὴ ἔξοδεύσῃ οὔτε λεπτὸν δι' αὐτὴν καὶ ἐπιδεικνύει τὰ ἐγγράφα τῆς πολήσεως. Ὁ Γερμὼν πεισθεὶς καὶ ἐποφεληθεὶς τῶν λεπτῶν αἰσθημάτων τῆς Βιολέττας, ἐπιδιώκει τὴν ἀπομάκρυνσίν τῆς διὰ παρακλήσεων.

Ἄ σ μ α

Κόρην ἀγνήν ὡς ἄγγελον μοῦχει ὁ Θεὸς χαρίσει
 ἂν εἰς οἰκογένειαν ὁ Ἄλφρεδὸς δὲν γυρίσῃ
 ὁ νέος ποῦ θὰ ἐλάμβανε αὐτὴν ὡς σύζυγόν του
 ἀρνεῖται καὶ δὲν πείθεται σ' αὐτὸν τὸν σύνδεσμόν του.
 Μὴ φέρετε ἐμπόδια σ' αὐτὴν μας τὴν χαρὰν
 καρδίαν μὴ ἀνθίστασθε, δὲν ἔχετε σκληρὰν,
 Βιολέττα σεῖς σκεφθῆτέ τα μένει ἀρκετὸς καιρὸς
 σοῦ εἶπα αὐτὰ ποῦ ἐνέπνευσε,
 αὐτὰ ἐμπνέει στὸν πατέρα ὁ Θεὸς
 Ἡ Βιολέττα ἀνθίσταται, ἐλπίζουσα εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ Ἄλφρεδου, ἀλλ' ὁ Γερμὼν ἐπαναλαμβάνει:

Ἄ σ μ α

Μιὰ μέρη ἀφοῦ τὰ κάλλη σας
 νὰ φθείρῃ δῆτε ὁ χρόνος
 τί θὰ συμβῆ φαντάζεσθε—εὐθὺς θάρθῃ ὁ κόρος
 Γιὰ σᾶς δὲν θάναί βάλσαμον
 ἡ ἀγάπη σας ἡ τόση, ἀφοῦ τοὺς γάμους ὁ πατὴρ
 δὲν θὰ ἐπικυρώσῃ.

Ἡ Βιολέττα τέλος ὑποκύπτει εἰς τὴν αἴτησίν του καὶ ὑπόσχεται νὰ ἀπομακρυνθῆ ἔστω καὶ ἂν τοῦτο γίνῃ αἰτία τοῦ θανάτου τῆς. Ὁ Γερμὼν τὴν ἐναγκαλίζεται ὡς κόρην του καὶ φεύγει εὐχαριστημένος καὶ εὐχαριστῶν.

Ἡ Βιολέττα μείνασα δόνη συγκεινημένη καὶ ἀπελπισμένη γράφει ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ἄλφρεδον καὶ τὴν στιγμὴν ποῦ ἐτοιμάζεται νὰ τὴν σφραγίσῃ φθάνει ὁ Ἄλφρεδὸς ὅστις ἀροποδητὶ πλησιάζει μέχρι τῆς τραπέζης ὅπου αὐτὴ γράφει καὶ μένει ἐκστατικὸς βλέπων τὴν ταραχὴν τῆς. Ἡ Βιολέττα μόλις βλέπει τὸν Ἄλφρεδον ἐκπαῖ εἰς δάκρυα, τῶν ὁποίων τὴν αἰτία ὁ Ἄλφρεδὸς ἀδυνατεῖ νὰ ἐξηγήσῃ. Τέλος ἡ Βιολέττα ἰπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ αἰτοῦσα παρ' αὐτοῦ νὰ τὴν ἀγαπᾷ ὅπως κι' ἐκεῖνη τὸν λατρεύει, καὶ ἀπομακρύνεται τρέχουσα πρὸς τὸν κῆπον. Ὁ Ἄλφρεδὸς μείνας μόνος ἀπορεῖ διὰ τὴν αἰφνιδίαν ἀναχώρησίν τῆς, ὅτε εἰσερχόμενος ὁ ὑπρῆτης τοῦ δίδει ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τῆς Βιολέττας, τὴν τρέμων ἀναγινώσκει ἐκβάλλει κρουνὴν ἀπελπισίας καὶ τρέχει

νά την προφθάση ἀλλ' εἰς βημάτων ἀπόστάσιν συναντᾷ τὴν ἐπιβλητικὴν μορφήν τοῦ πατρὸς του καὶ πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ὁ Γερμὼν προσπαθεῖ νὰ τὸν παρηγορήσῃ καὶ τὸν πείσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν.

Ἄσμα Γερμῶν

Τῆς Προβέντζας τὰ νερά, τὸν ὠραῖον οὐρανὸν
ἐλησμόνησες γιατί;

Ἄπ' τὸ σπῆτί σου μακριά, ποῖα μοῖρα σὲ κρατεῖ
ἐνθυμίσου πῶς γὰρ σὲ προσμένει καὶ ἡ τιμὴ

Ἄχ, ὁ γέρον σου πατὴρ δὲν ἤξεύρεις πῶς πονεῖ
ἀφοῦ λείπεις ἢ χαρὰ ἄπ' τὸ σπῆτι ἔχει χαθῆ

Μὰ σὲ βρίσκω πάλιν ναι κι' ἐλπίδα μου ἀνάξῃ

κι' ἂν ἀκόμη σοῦ ὀμιλῇ τῆς τιμῆς σου ἡ φωνή,

Ναὶ ἐλπίδος νέον πῦρ νὰ σὲ εὗρω μ' ὀδηγεῖ

Ὁ Θεὸς μὲ βοηθεῖ, ὁ Θεὸς μὲ βοηθεῖ

Ὁ Ἀλφρέδος ὡς μὴ προσέχων εἰς τὰς παρακλήσεις τοῦ πατρὸς του ἐγείρεται κραυγάζων:

Ἄχ πάει νὰ χορεύσῃ! Τὴν προσβολὴν θὰ ἐκδικηθῶ!

Φεύγει δραμαίως ἐνῶ ὁ πατὴρ του τρέχει κατόπιν προσπαθῶν νὰ τὸν σταματήσῃ.

ΠΡΑΞΙΣ Γ'

Εἰς τὸ μέγαρον τῆς Φλώρας, φίλης τῆς Βιολέττας δίδεται χορὸς μετημριεσμένων καὶ μὴ εἰς διαφόρους κεκλημένους φίλους τῆς μεταξύ αὐτῶν ὁ Ἀλφρέδος καὶ ἡ Βιολέττα, ὁ Γάστων, ὁ Μαρκήσιος καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Ἐκεῖ ὁ Μαρκήσιος γνωστοποιεῖ τὸν χωρισμὸν τῆς Βιολέττας μὲ τὸν Ἀλφρέδον καὶ ὅτι αὕτη συνοδεύεται ἀπὸ τὸν Βαρῶνον. εἰσέρχεται μετ' ὀλίγον ὁ Ἀλφρέδος. Πάντες τὸν ἐρωτοῦν περὶ τῆς Βιολέττας καὶ αὐτὸς ἀπαντᾷ ὅτι ἀγνοεῖ ποῦ εὐρίσκεται καὶ τὸν καλοῦν νὰ παίξουν. Εἰσέρχεται κατόπιν ὁ Βαρῶνος μὲ τὴν Βιολέτταν. τὸ ζεῦγος ὑποδέχεται εὐχαριστῶσα ἡ Φλώρα καὶ τοὺς πληροφοροεῖ τὴν ἀφῆξιν τοῦ Ἀλφρέδου. Πέρνει τὴν Βιολέτταν καὶ κάθηται στὸν καναπέ, ἐνῶ ἀπέναντι ὁ Ἀλφρέδος παίζει καὶ κερδίζει, λέγει δὲ εἰς ἐπήκοον ὄλων ὅτι ὅσα κερδίσει θὰ τὰ διαθέσῃ ὅπως ζήσει εἰς τὴν ἐξοχίαν. Εἰς ἐρώτησιν τῆς Φλώρας ἂν θὰ πάη μόνος ἀπαντᾷ ὅτι θὰ πάη μὲ μίαν ἢ ὁποῖα ἕως χθὲς ἦτο μαζί μου καὶ τώρα μοῦ ἔχει φύγει. Ἡ ἀπάντησις αὕτη ταράσσει τὸν Βαρῶνον καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ προσκαλέσῃ τὸν Ἀλφρέδον φαινομενικῶς τοῦλάχιστον εἰς τὸ παιχνίδι. Ἀρχίζουν νὰ παίξουν καὶ διαρκῶς κερδίζει ὁ Ἀλφρέδος. Ἡ Φλώρα λέγει ὅτι τὰ ἔξοδα

τῆς ἐξοχῆς θὰ πληρώσῃ ὁ Βαρῶνος. Ἀναγγέλλεται τὸ δειπνον καὶ πάντες μεταβαίνουν. Ὁ Ἀλφρέδος λέγει εἰς τὸν Βαρῶνον ὅτι εἶνε πρόθυμος νὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ εἰς δι' ἄλλο παιχνίδι τὸν προαλέσῃ. Φεύγουν καὶ αὐτοὶ διὰ τὸ δειπνον καὶ εἰσέρχεται ἡ Βιολέττα καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Ἀλφρέδος. Αὕτη τὸν παρακαλεῖ νὰ φύγῃ καὶ νὰ μὴ προκαλέσῃ τὸν Βαρῶνον, οὗτος ὁμοῦς ἀπορρίπτει τὸ πάντα καὶ λέγει ὅτι τότε μόνον θὰ φύγῃ ὅταν τοῦ ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ἀλλ' αὕτη ἐμμενοῦσα εἰς τὴν ὑπόσχεσιν ποῦ ἔδωκεν εἰς τὸν πατέρα του, ἀρνεῖται. Ὁ Ἀλφρέδος ἐκλαμβάνων τὴν ἀρνησίαν τῆς ὡς ἀγάπην πρὸς τὸν Βαρῶνον, τὴν προκαλεῖ καὶ ἐκεῖ ἡ ἀναγκαστικῶς ἐπιβεβαιοῖ τὸν ἔρωτα αὐτὸν συντετριμμένη. Ὁ Ἀλφρέδος ἀγανακτεῖ ἐκ τῆς ἀπαντήσεως, τὴν ὀθεῖ καὶ καλεῖ εἰς τὴν αἴθουσαν ὄλους τοὺς προσκελημένους.

Ἐνώπιον αὐτῶν τότε μὲ ἰσχυρὰν φωνὴν καὶ δεικνύων τὴν Βιολέτταν, λέγει. Κύριοι γνωρίζετε τὴν γυναῖκα αὐτήν, εἶνε ἡ Βιολέττα. Εἰς ἄλλην ἐποχὴν ἡ γυνὴ αὕτη ἐπώλησεν αἰαντα τὰ ὑπάρχοντά της διὰ νὰ μὲ συντηρήσῃ. Σήμερον νὰ εἰσθε μάρτυρες δι' ἐξοφλῶ κοί τὴν πληράνω τοῖς μερητοῖς. (Λέγων ταῦτα ὀρτεπεῖ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς σωρὸν νομισμάτων). Ἡ Βιολέττα λιποθυμεῖ, ἐνῶ ὁ Βαρῶνος προκαλεῖ τὸν Ἀλφρέδον εἰς μάχον. Ὁ Ἀλφρέδος δέχεται καὶ προχωρεῖ μετὰ τοῦ πατρὸς του, μετανοῶν πικρῶς διὰ τὴν πράξιν του ταύτην πρὸς τὴν Βιολέτταν.

ΠΡΑΞΙΣ Δ'

Κοιτῶν τῆς Βιολέττας. Ἐπὶ τῆς κλίνης εὐρίσκεται ἡ Βιολέττα ἐτοιμοθάνατος ἐκ φθίσεως. Τὴν ὑπηρετεῖ ἡ θαλαμηπόλος τῆς Ἀνίνα. Εἶνε πρωὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἀπόκρουσθῶν τοῦ ὄλο τοῦ Παρισι διασκεδάσει. Ἡ Βιολέττα ἀφυπνίζει τὴν Ἀνίνα καὶ τῆς ζητεῖ ὀλίγον νερὸν, καὶ τῆς λέγει νὰ ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον διὰ νὰ εἰσέλθῃ τὸ φῶς. Ἡ Ἀνίνα ἀνοίγουσα τὸ παράθυρον βλέπει ἐρχόμενον τὸν ἰατρὸν Γραμβύλ καὶ εἰδοποιεῖ τὴν Βιολέτταν. Ὁ Γραμβύλ εἰσέρχεται παρηγορεῖ τὴν Βιολέτταν καὶ τῆς λέγει νὰ ἐλπίσῃ περὶ τῆς ὑγείας τῆς καὶ ὅτι θὰ τὴν ἐπισηκεθῇ καὶ πάλιν. Εἰς τὴν Ἀνίνα ὁμοῦς κρυφῶς ὅτι ἡ φθίσις μετ' ὀλίγας ὥρας θὰ τὴν θανατώσῃ. Ἡ Βιολέττα καλεῖ τὴν Ἀνίνα καὶ τῆς λέγει νὰ μοιράσῃ εἰς τοὺς πτωχοὺς τὸ ἡμισυ τῶν χρημάτων τῆς. Ἡ Ἀνίνα ἐξέρχεται καὶ ἡ Βιολέττα μείνασα μόνη ἐξάγει ἐκ τοῦ στήθους τῆς ἐπιστολήν, ἣτις προέρχεται ἀπὸ τὸν Γερμῶν, ὅστις τὴν εἰδοποιεῖ περὶ τῆς μομαχίας Ἀλφρέδου καὶ Βαρῶνου, ὅτι εὐρίσκονται μα-

κρὸν τῶν Παρισίων καὶ μετ' ὀλίγον θὶ προσέλθουν πατὴρ καὶ υἱὸς διὰ τὴν συγγνώμην. Συγκεκινημένη τότε ψάλλει τὸν ἐγγυὸς θάνατόν της.

ἜΩ χαιρεταὶ ὄνειρα ὥρατα, γελῶντα χαμένα
τὰ ῥόδα σὶδὸ πρόσωπόν μου εἶνε μαρομένα

Ἄ' ἔρωσ τ' Ἄλφρέδου κι ἐκεῖνος μου λείπει,
κατέλει σὶδὸ στήθη βαθειὰ κάποια λύπη

Ἄχ, σιῆς πλανηθείσης μειδιᾷ τὰς ὀρέξεις
καὶ τὴν συγγνώμην Θεέ, νὰ παρῆξεις

Ἄγ, χάνω τὸ πᾶν, χάνω τὸ πᾶν.

Εἰσέρχεται ἡ Ἀτίνα καὶ τῆς ἀγγέλει τὴν ἀφίξιν τοῦ Ἄλφρέδου
Οὐδὲς εἰσερχόμενος τὴν ἐναγκαλιζέται ζητῶν συγγνώμην δι' ὅσα
ἐξ αἰτίας του ὑπέστη καὶ ὅτι θὰ εἶνε πλέον εὐτυχεῖς.

Ἄ σ μ α ὁ μ ο ὕ

Φεύγομεν φίλη, ἀπ' τὸ Παρίσι

ζωὴ ὥρατα γιὰ μᾶς θ' ἀρχίση

καὶ θὰ περάσιον οἱ τόσοι πόνοι

καὶ ἡ ὑγεία πάλιν θ' ἀνθῆ.

Θάσαι τὸ φῶς μου, ζωὴ μου μόνη

τὸ μέλλαν ὄλον θὰ μειδιᾷ

Ἡ Βιολέττα ἀναζωογονηθεῖσα ὀλίγον ζητεῖ νὰ ἐνδυθῆ καὶ
ἐξέλθῃ μετὰ τοῦ Ἄλφρέδου ἀλλ' αἱ δυ' αἰμαίς της τὴν ἐγκατα-
λείπουν. Ὁ Ἄλφρέδος καλεῖ ἀμέσως τὴν Ἀνίαν νὰ τρέξῃ διὰ
τὸν ἰατρόν, ἔρχεται ὁ Γερμῶν, ὅσους ἐναγκαλιζέται τὴν Βιο-
λέτταν ὡς κόρην του εὐχαριστῶν αὐτήν. Ἡ Βιολέττα κατόπι
προσκαλεῖ τὸν Ἄλφρέδον καὶ τοῦ λέγει δίδουσα ἐνθύμιον.

Ἄ σ μ α

Λάβε τῆς περασμένης μου ζωῆς μίαν εἰκόνα

γιὰ νὰ θυμάσαι πάντα αὐτὴν ποῦ σ' ἀγάπα

Ἐὼν χαμνιά παρθένα στ' ἀνθος τὴν ἡλικίαν

σοῦ δώση τὴν καρδίαν της «Σύζυγον πάριτην»

γιὰ χάριν σοῦ τὸ ζητῶ.

Δός της αὐτὸ ἐνθύμιον καὶ δῶρον εἶνε εἰπὲ

μῆς ποῦ μ' ἀγγέλους εὐχεται ψηλὰ

γι' αὐτήν, γι' σέ,

Ἄ σ μ α Ἄ λ φ ρ έ δ ο υ

Δὲν θ' ἀποθάνῃς μὴ τὸ λές, πρέπει νὰ ζήσης φῶς μου.
ἔδω γιὰ τέτοιο θέαμα δὲν μ' ἔφερε ὁ Θεὸς μου.

δὲν μ' ἔφερε ὁ Θεὸς μου.

Ἡ Βιολέττα ἐγείρεται ἀλλὰ μὴ δυναμένη νὰ περιπατήσῃ πί-
πτει νεκρὰ εἰς τὰς ἀγκύλας τοῦ Ἄλφρέδου. Πάντες γονυπετοῦν.